

πτευτική ανάγνωση από το βλέμμα ενός άλλου. Και οι συγγραφείς τους κρύβονται, για να φανερωθούν ακριβώς, και αποκαλύπτουν μονάχα μια σειρά επώδυνων προσωπειών που έγιναν ένα με τη σάρκα τους. Η κατάθεση του Νιζίνσκι, αθωότερη, αφού γεινιάζει με την τρέλα, δεν παραιτείται διόλου απ' αυτή τη δαιμονική κρυψιφάνεια. Αντίθετα, υπογραμμίζει με τις κυμάνσεις και τις ταλαντώσεις της τη φυσιολογία της αγωνιακής ύπαρξης και συνάμα την παθολογία της ένοχης συνείδησης.

Η παράσταση Ο Σωτήρης Χατζάκης, που συνέλαβε την ιδέα της θεατρικής παρουσίασης αυτού του ημερολογίου - ή μάλλον επιλεγμένων αποσπασμάτων του - στο θέατρο **Πολιτεία**, ήξερε ότι αναμετράται με μια μεγάλη πρόκληση. Και κατέβηκε στο πεδίο αυτής της αναμέτρησης με οπλισμό ελαφρύ, για να διασφαλίζει την ευελιξία του δαιμονικού του αγγέλου, και ανθεκτικό για ν' αντέχει στις κρούσεις του απρόοπτου και στις εκθαμβωτικές παρακρούσεις του κορυφαίου χορευτή του αιώνα μας. Η ευέλικτη μετάφραση της **Λουίζας Μητσάκου** αποτέλεσε για τον Χατζάκη καλό εφελτήριο για την καίρια επιλογή των αποσπασμάτων του ημερολογίου. Επιλογή που σημαδεύτηκε από τον ακαριαίο χαρακτήρα των κατασκευών, αλλά και εντελώς καθημερινών σημειώσεων ενός Νιζίνσκι που ακροβατεί στον έσχατο ρόλο του, μεταξύ του λυκόφωτος της τρέλας και του λυκαυγούς της αιωνιότητας. Τόσο σκηνοθετικά, ωστόσο, όσο και υποκριτικά, η κίνηση του Χατζάκη έσπασε το αισθητικό περίβλημα του αγαλμάτινου χορευτή και βασιλέψε σ' ένα χώρο όπου η πτώση του ειδώλου αρτιώνει με εξωκαλλιτεχνικά μέσα τη φιγούρα του πάσχοντος ανθρώπου. «Είμαι Θεός που ζει μέσα σ' έναν πληγωμένο ταύρο», γράφει ο Νιζίνσκι, κι αυτή η εμφανής και περίφοβη συστροφή του πληγωμένου ταύρου, η τελετή της αιμάσουςας συνείδησης και η αγωνία της επερχόμενης καθόδου στο λίκνο του κενού σηματοδότησαν τις περιστροφές του ηθοποιού - σκηνοθέτη γύρω από το εκλεκτό σφάγιο ενός ρόλου συνταρακτικά εξωθεατρικού, που υποβάλλει τη δυναμική της έκστασης και βαφτίζει την οδύνη στην αθωότητα μιας ονειρικής - και εφιαλτικής - αυτεπίγνωσης. Τα κοστούμια και ο σκηνικός χώρος, που διαμόρφωσαν με υποβλητική λιτότητα η **Έρση Δρίνη** και ο **Γιάννης Χατζηγιάννης**, ολοκληρώνουν - με τη συνδρομή των φωτισμών του **Αντώνη Παναγιωτόπουλου** - ένα σκηνικό καλαισθητικής φθοράς και επελαύνουσας ερήμωσης, όπου ο **Νιζίνσκι - Χατζάκης** αποσύρει στην αχλή ενός κατάφορτου μύθου, πιασμένος από το μπράτσο της αρχικά λευκοφορεμένης και κατόπιν μαυροφορούσας γυναίκας - νοσοκόμας, την οποία υποδύεται με συμβολική ακαμψία η αδρή και σιωπηλή φυσιογνωμία της **Αδριανής Τουντοπούλου**.

ΠΟΛΙΤΕΙΑ: Σαρρή 40, Θησείο, τηλ. 3310663.

Λουκρητία Βοργία ★★

Παρεξηγημένο εν πολλοίς, και σαν παρείσακτο στα θεατρικά μας πράγματα (παρά τις απόπειρες του Σικελιανού, του Τερζάκη και άλλων πολλών), το ιστορικό δράμα, στην ευρωπαϊκή του εκδοχή ιδιαίτερα, δεν ευτυχεί στις σκηνές μας. Και ο Βίκτορ Ουγκό με τη ρομαντική του διάσταση δεν διαβάζεται βέβαια, όπως ο Ουόλτερ Σκοτ, ούτε παίζεται σαν μυθιστορηματική περιπέτεια του Μιχαήλ Ζεβακό. Ατυχώς, ο **Νίκος Χαραλάμπους**, που σκηνοθέτησε το έργο του Ουγκό στο θέατρο Μουσουόρη με τη δοκιμασμένη του ευελιξία, έκανε κατάχρηση αυτού του προτερήματος, με αποτέλεσμα να συγχέονται οι υφολογικές παράμετροι του κειμένου και να γελιογραφούνται χαρακτηριστές τραγικοί όπως του Τζενάρο (με συνυπεύθυνο βέβαια τον **Τζώννη Θεοδωρίδη** που τον υποδύθηκε τόσο φάτσα). Το σκηνικό και τα κοστούμια του **Άγγελου Αγγελή** συνέβαλαν στο ουδέτερο κλίμα της παράστασης, και έτσι το ενδιαφέρον του θεατή μετατοπίζεται αναγκαστικά στους ηθοποιούς. Η **Αιμιλία Υψηλάντη** είχε καλές στιγμές, αλλά συνολικά δεν ξεπέρασε την αμηχανία που εμφανώς της προξενούσε το πρόσωπο της κεντρικής ηρωίδας. Ο **Χρήστος Ευθυμίου** (Γκουμπέτα) έπαιξε με σύνεση και παλμό χτίζοντας πειστικά το ρόλο του. Ο **Περικλής Μουστάκης** (Ντον Αλφόνσο Ντ' Έστε), κορυφαίος της παράστασης, μας παρέδωσε μια ερμηνεία υψηλών τόνων και αριστοτεχνικής υποκριτικής, που ωστόσο δεν έδεσε με τη γενική ατμόσφαιρα. **Μουσουόρη: Πλ. Αγ. Γεωργίου Καρύστη 6, τηλ. 3232391.**